

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Επισημαίνοντες από τον Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εσχάτην παιδικών περιόδων σύγγραμμα, αληθείας παροσχόν εις την πόρην των άσχετοίς και από τον Οικουμενικόν Πατριάρχαιον Κωνσταντινουπόλεως, ως άνάγκασμα άριστον και χραιομώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	
Εσωτερικού	Εξωτερικού
Ετήσιος 16.—	Ετήσιος 30.—
Εξαμηνιος 8,50	Εξαμηνιος 10,50
Τριμηνιος 4,50	Τριμηνιος 5,50
Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην Ιούλιου μηνός.	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1920
 ΙΑΡΥΘΗΣ — ΕΚΔΟΣΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΟΥ
 Εσωτερικ. λεπ. 40. Εξωτερικ. λεπ. 45
 Φέλλα παραγουρητόν Ινδόν, έκδόσης λεπ. 40
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Οδός Εφραίμων όρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλειον
Έτος 42ον.— Αριθ. 23

Περίοδος Β'.—Τόμος 27ος

Έν Αθήναις, 9 Μαΐου 1920

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια)

Ο κ. Ουόλστον δὲν ἐγνώριζε σχεδὸν κατὰ τὸ μέτρος πὸς ἐκτεινόνταν ἀπὸ τὸ ρεῖμα τῶν Τσακαλιῶν ὡς τὸ ξηρωτῆρι τῆς Ψεύτικης Ἐλπίδας καὶ περιλάμβανε τὸ Βάλντεγκ, τὸ Ἐμπερφαυρτ, τὸ Τσουκέρτοκ καὶ τὸ Πρόσπεκτ-Χίλλ.

—Κι' ἀπορῶ, ἀγαπητέ μου Ζερμάττ, εἶπε μίᾳ μέρᾳ, πῶς, δώδεκα τῶρα χρόνια, οὐτε σεῖς, οὐτε τὰ παιδιὰ σας, δὲν ἐδοκιμάσατε νὰ εἰσχωρήσετε στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Νέας Ἑλβετίας.

—Καὶ γιατί νὰ τὸ κάναμε, φίλτατε Ουόλστον; ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ. Λάβε ὅπ' ὄφει σου τοῦτο: Ὅταν τὸ ναυάγιο τοῦ Λάνδλορδ μᾶς ἐβρίξε σ' αὐτὴ τὴν ἀκτὴ, οἱ γιοῖ μου ἦταν μικρὰ παιδιὰ, ἀνίκανοι νὰ μὲ βοηθήσουν σὲ μίᾳ ἐξερύνησιν...

—Ναί, βέβαια...

—Ἀλλὰ οὐτε κι' ἡ γυναίκα μου δὲν θὰ μπορούσε νὰ μὲ συνοδεύῃ, κι' ἐγὼ κάλι δὲν θάκανα φρόνιμα νὰ τὴν ἀφίνω μόνη...

—Μόνη μὲ τὸν Φραγκίσκο ποὺ δὲν ἦταν παρὰ πέντε χρονῶν! ἐπρόσθεσε ἡ Μπέιτση. Ἐπειτα, δὲν εἶχαμε χάσει τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ περνοῦσε κανένα πλοῖο νὰ μᾶς πάρῃ.

—Τὸ κυριώτερο ἦταν, ἐξακολούθησε ὁ κ. Ζερμάττ, νὰ ἐπαρκοῦμε στὶς πρώτες μᾶς ἀνάγκες, μένοντες βροντὰ στὸ ναυαγισμένον πλοῖο, ὅσο δὲν εἶχαμε βγάλει ἀκόμη ἀπὸ μέσα ὅ,τι μπορούσε νὰ μᾶς εἶναι χρήσιμον. Ἐπειτα, στὸ στόμιον τοῦ ρεύματος τῶν Τσακαλιῶν, εἶχαμε νερὸ γλυκὸ στὴν ἀριστερὴν ἄκτῃ, χωρῆρα ποὺ εὐκόλῃ μπορούσαν νὰ καλλιεργηθοῦν καὶ λίγο μακρύτερα, ἔτοιμες φυτεῖς. Τέλος, σὲ λίγο, ἡ τύχη μᾶς ἔκανε ν' ἀνακαλύψουμε τὴν ὀρεινὴν καὶ σίγουρην κατοικίαν τοῦ Φελσενχάιμ. Εἶχαμε καιρὸ νὰ χάσουμε, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσουμε μίᾳ περιέργειαν;

—Ἐπειτα, ἐπρόσθεσε ὁ Ἐρνέστος, ἂν ἀπομακρυνόμεσθε ἀπὸ τὸν Ὄρμον τῆς

Σωτηρίας, ἦταν κίνδυνος ν' ἀπαντήσουμε ἀγρίους ἰθαγενεῖς, ὡς τοὺς Ἀνδαμάνους καὶ τοὺς Νικομπάρους τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ, ποὺ ἔχουν πολὺ κακὴ φήμη.

—Τέλος πάντων, ἐξακολούθησε ὁ κ. Ζερμάττ, κάθε μέρα παρουσιαζόταν καινούργια ἐργασία, ἀναγκαισιτάτη, ποὺ δὲν μπορούσαμε νὰ τὴν ἀναβάλλουμε... Καὶ κάθε νέος χρόνος μᾶς ἐπέβαλλε τίς ἴδιες ἐργασίαις τοῦ περασμένου... Ἐπειτα ἡ συνήθεια ποὺ ἀποκτούσαμε κι' ἡ εὐζωία ποὺ ἐξασφαλίζαμε σιγά-σιγά, μᾶς κρατοῦσαν καρφωμένους σ' αὐτὸ τὸ μέρος καὶ γι' αὐτὸ δὲν τ' ἀφήσαμε ποτέ. Ἔτσι πέρασαν τόσα χρό-

νια καὶ μᾶς φαίνεται πῶς φθάσαμε ἐδῶ μόλις χθές. Τί τὰ θέλεις, ἀγαπητέ μου Ουόλστον! ἤμασθε τόσο καλὰ στὴ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας, ὥστε κατὲ δὲν σπερθήκαμε νὰ ζητήσουμε ἄλλου τοῦ καλύτερο. Κάλλιον πέντε καὶ στὸ χέρι, ἔ;

—Ἐχετε δίκην; ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ουόλστον. Ἐγὼ ὅμως, στὴ θέσιν σας, ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἔ'ναι ἀνταίχια στὸν πειρασμό, τόσα χρόνια, νὰ ἐξερευνήσω τὴν χώρα κατὰ τὰ μεσημβρινὰ, τ' ἀνατολικά καὶ τὰ δυτικὰ...

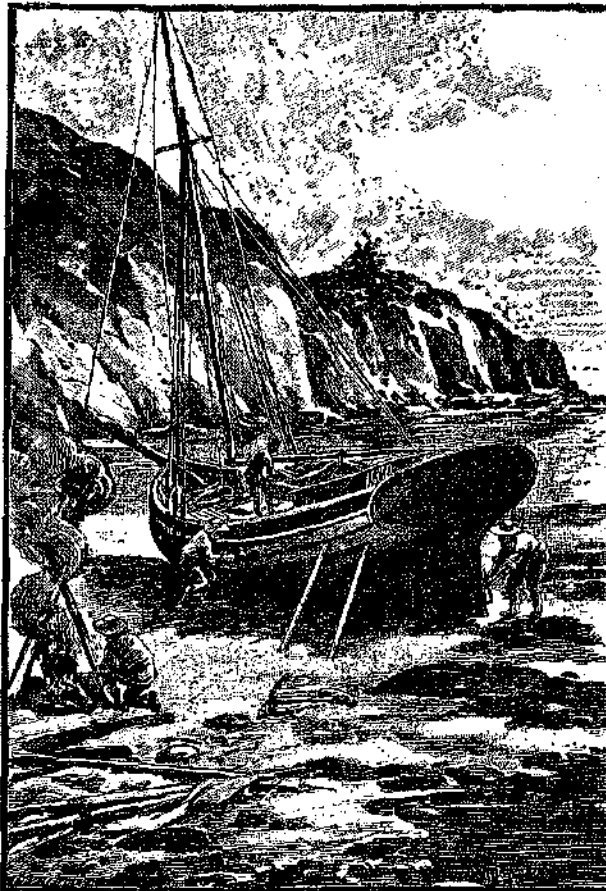
—Γιατί ἔχετε ἀγγλικὸ αἷμα, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ, καὶ τὸ ἐνοσητό σας σὰς σπρώχνει στὰ ταξείδια. Ἀλλὰ

ἐμεῖς εἶμαστε ἀπὸ τοὺς εἰρηνικοὺς καὶ καθηστικὸς ἐκείνους Ἑλβετοὺς, ποὺ μόνο σὲ μεγάλη ἀνάγκη καὶ μὲ μεγάλη τους λύπη ἀφίνουν τὰ βουνὰ τοὺς... ἄνθρωποι ποὺ ἀγαποῦν νὰ μένουν στὴν πατρίδα τους καὶ, ἂν δὲν ἦταν οἱ περιστάσεις ποὺ μᾶς ἀνάγκασαν νὰ φύρομε ἀπὸ τὴν Εὐρώπην...

—Διαμαρτύρομαι, κατέρα! ἐφώνησε ὁ Τζάκ' διαμαρτύρομαι τοῦλάχιστον ὅσον ἀερόφ' ἐμέ. Ὅσο Ἑλβετὸς κι' ἂν εἶμαι, μὸς ἀρέσει νὰ τριγυρίζω τὸν κόσμον!

—Τότε σοῦ ἀξίζει νὰ ἤσουν Ἀγγλος! εἶπε γελῶντας ὁ Ἐρνέστος. Ἄς εἶναι, ἐγὼ δὲν σὲ κατηγορῶ γιὰ τὴν κλίση σου στὰ ταξείδια. Κι' ἔπειτα στοχάζομαι, ὅτι ὁ κ. Ουόλστον ἔχει δίκην. Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξερευνηθούμε, νὰ τριγυρίσουμε ὅλη τὴ Νέα Ἑλβετία...

—Ποῦ εἶναι ἕνα νησί τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ, καθὼς ξέρομε τώρα, ἔ-

«Κάποιος ἐπισκευὴς ἔπρεπε νὰ γίνουιν...»

πρόσθεσε ο κ. Ουόλστον κι' αυτό ήταν καλὰ νὰ γίνῃ κρινέπιστρέφει ὁ Σιφίας.

— Ὅταν θέλῃ ὁ πατέρας! ἐφώνησε ὁ Τζάκ, ἔτοιμος πάντα κι' ὀλοπρόθυμος.

— Θὰ τὰ ξανακοῦμε ἀφοῦ περάσῃ ὁ χειμῶνας, ἀποκρίθηκε ὁ Ζερμάττ. Δὲν ἀποκρούω τὴν ἰδέα ἐνὸς ταξιδιοῦ στὸ ἐσωτερικό. Ὅπωςδήποτε, ἄς ἀναγνωρίσουμε ὅτι σταθίκαμε τυχεροὶ νὰ βγοῦμε σ' αὐτὴ τὴν ὑγιεινὴ καὶ γόνιμη ἀκτὴ! Ὑπάρχει ἄρα γε στὸ νησί ἄλλη τέτοια;

— Ποῖς ξέρεῖ! εἶπε ὁ Ἐρνέστος. Ἀλήθεια, τότε ποὺ περάσαμε τὸ Ἀνατολικὸ Ἀκρωτήρι γιὰ νὰ φθάσουμε στὸν ὄρμο τοῦ Σιφία, δὲν εἶδαμε ἀπὸ τὴν πίνασα μας παρὰ ἓνα ἄγριο ἀκρογιάλι, γεμάτο βράχους γυμνοὺς κι' ἐπικίνδυνους σκοπέλους. Ἀκόμη κι' ἐκεῖ ποὺ εἶχε ἀγκυροβολήσει ἡ κορβέττα, δὲν ἦταν παρὰ μιά ἀμμουδιά. Πιὸ πέρα ὅμως, πρὸς τὰ μεσημβρινά, ἡ Νέα-Ἐλβετία μορεῖ νὰ παρουσιάσῃ εὖη διαφορετικὴ...

— Ὁ μόνος τρόπος νὰ βεβαιωθοῦμε γι' αὐτὸ, εἶπε ὁ Τζάκ, εἶναι νὰ τὴν τριγυρίσουμε μὲ τὴν πίνασσα. Ἔτσι θὰ ἴδουμε ἐλα τὴς τ' ἀκρογιάλια.

— Τ' ἀνατολικά δὲν τὰ ξερετε βέβαια παρὰ ὡς τὸν ὄρμο τοῦ Σιφία, εἶπε ὁ κ. Ζερμάττ τὰ βορεινὰ ὅμως τ' ἀκολουθήσατε σὲ πιὸ μεγάλη ἀπόσταση.

— Ναι, ἀποκρίθηκε ὁ Ἐρνέστος, προχωρήσαμε καμμιά δεκαπενταριά λεῦνες, ἀπὸ τὸ ἀκρωτήρι τῆς Φεβρουαρίου Ἐλπίδας ὡς τὸν ὄρμο τῶν Μαργαριτῶν.

— Καὶ δὲν εἶχαμε ἴτε κἀν τὴν περιέργεια, εφώνησε ὁ Τζάκ, νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὸν Ἀναμμένο Βράχο!.

— Ἐνα ξερωνήσι, εἶπε ἡ Ἄννα, ποὺ οὔτε ὁ Φρίξ δὲν θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ ξαναἰδῇ.

— Ὅπωςδήποτε, εἶπε ὁ κ. Ζερμάττ, τὸ πιὸ χρήσιμο θὰ ἦταν νὰ ἐξερυνήσουμε τὴν περιοχὴ ἐκεῖνὴ ποὺ εἶναι κοντὰ στὸν ὄρμο τῶν Μαργαριτῶν, γιὰτὶ ἐκεῖ εἶδαμε πράσινα λειβάδια, λόφους δειδρόφυτους, ἀγρούς, δάση πυκνά...

— Ποῦ βέβαια θάχουν καὶ τροφές! εἶπε ὁ Ἐρνέστος.

— Μπα, τὸ λαίμαργο! εφώνησε ὁ Τζάκ.

— Καὶ μόνο τροφές; ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ, χαμογελώντας. Θάχουν κι' ἀπὸ κείνους ποὺ σκάβουν καὶ τίς βρίσκουν...

— Χωρὶς νὰ ξεχνῶμε τοὺς κἀνθηρας καὶ τὰ λεοντάρια!.. εἶπε ἡ κ. Μπέτση.

— Γι' αὐτὸ, ἐδήλωσε ὁ κ. Ουόλστον, δὲν πρέπει νὰ ριφκοινδυνεύουμε οὔτε ἀπὸ τὴ μιά ἀκτὴ, οὔτε ἀπὸ τὴν ἄλλη, χωρὶς νὰ πάρουμε τὰ μέτρα μας. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ μέλλουσα ἀοικία μας θὰ γίνῃ ἀνάγκη ν' ἀπλωθῇ κι' ἐξω ἀπὸ τὴ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας, προτιμώτερο μοῦ φαίνεται νὰ ἐξερυνήσουμε τὸ ἐσωτερικὸ παρὰ νὰ κάμουμε τὸ γύρο.

— Καὶ πρὶν γυρίσῃ ἡ κορβέττα, ἐπρόσθεσε ὁ Ἐρνέστος. Κατὰ τὴ γνώμη μου μάλιστα, καλύτερα θὰ ἦταν νὰ περάσουμε τὸ Φραγμὸ, νὰ διασχίσουμε τὴν κοιλάδα τοῦ Γκρύνταλ καὶ νὰ φθάσουμε ἐκεῖ ὡς τὰ βουνὰ ποὺ φαίνονται ἀπὸ τὰ ὑψώματα τοῦ Ἐμπερφορτ.

— Σὰς φάνηκαν πολὺ μακρισμένα; ρώτησε ὁ κ. Ουόλστον.

— Ναι... καμμιά δεκαπενταριά λεῦνες, ἀποκρίθηκε ὁ Ἐρνέστος μόλις διακρίνεται ἡ ράχη τοῦ γαλάζια στὸν ὀρίζοντα.

— Εἶμαι βέβαια ὅτι ὁ Ἐρνέστος ἔκαμε κηλὰ ἓνα σχέδιο ταξιδιοῦ, εἶπε ἡ Ἄννα Ουόλστον, χαμογελώντας.

— Τὸ ὁμολογῶ, Ἄννα, ἀποκρίθηκε ὁ νέος, καὶ δὲν βιάμαι μάλιστα τὴν ὥρα νὰ κάμω ἓνα πιστὸ χάρτη τῆς Νέας-Ἐλβετίας μας...

— Φίλοι μου, εἶπε τότε ὁ κ. Ζερμάττ, ἰδοὺ τί προτείνω, γιὰ ν' ἀρχίσουμε νὰ ἱκανοποιῶμε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ἀγαπητοῦ μας Ουόλστον.

— Τὸ δεγόμεστε ἐκ τῶν προτέρων! τὸν ἔκοψε ὁ Τζάκ.

— Στάσου λοιπὸν, ἀνυπόμονε!.. Ὅσα περάσουν καμμιά δωδεκαριά ἡμέρες, πρὶν ἀρχίσουν οἱ ἐργασίες τοῦ δευτέρου θερισμοῦ ποὺ θὰ μᾶς ἀπασχολήσουν ἔλους. Ἀπ' αὐτὲς, μορεῖ νὰ χρησιμοποιήσουμε πέντ' ἔξη, γιὰ νὰ ἐπισκεφθοῦμε ἓνα μέρος τοῦ νηιοῦ πρὸς τὴν ἀνατολικὴ ἀκτὴ.

— Μὰ τότε, παρατήρησε ἡ κυρία Ουόλστον διατακτικῶς, ἐνῶ ὁ κ. Ζερμάττ, ὁ Τζάκ, ὁ Ἐρνέστος κι' ὁ ἄντρας μου θὰ ταξιδιοῦν, ἡ κυρία Ζερμάττ, ἡ Ἄννα κι' ἐγὼ θὰ μείνουμε μόνες στὸ Φελσενχάιμ;

— Ὅχι, κυρία Ουόλστον, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ. Ἡ πίνασσα μᾶς χωρεῖ καὶ θὰ μᾶς πάρῃ ἔλους.

— Πότε φεύγουμε; φώναξε ὁ Τζάκ.

— Γιατὶ ὄχι χθές;.. ἀποκρίθηκε γελῶντας ὁ κ. Ζερμάττ.

— Ἀφοῦ ἐξερυνήσαμε ὡς τώρα τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ὄρμου τῶν Μαργαριτῶν, εἶπε ὁ Ἐρνέστος καλύτερο θὰ ἦταν, νομίζω, ν' ἀκολουθήσουμε τὸ ἀνατολικὸ ἀκρογιάλι. Ἡ πίνασσα νὰ πάῃ κατ' εὐθείαν στὸν ὄρμο τοῦ Σιφία καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ὄρμιον τῆς κατεβαίνοντας πρὸς τὰ μεσημβρινά. Ἴσως θ' ἀνακαλύψουμε καὶ τὸ στόμιον κανενὸς ποταμοῦ καὶ θὰ δοκιμάσουμε νὰ τὸν ἀναπλεύσουμε.

— Πολὺ καλὴ ἰδέα! ἐπιδοκίμασε ὁ κ. Ζερμάττ.

— Ἐκτός ἂν θὰ ἦταν προτιμώτερο νὰ κάμουμε τὸ γύρο τοῦ νηιοῦ, παρετήρησε ὁ κ. Ουόλστον.

(Ἔπεται συνέχεια)

Η ΠΑΝΤΟΓΝΑΜΙΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ

Ἦταν μαλωμένοι γιὰ μιὰν ἀσήμαντὴ αἰτία. Τοῦ κόκκου φώναζαν οἱ γονεῖς τοῦ νὰ ξαναγίνουν φίλοι. Αὐτοὶ τίποτα! Κι' ὁ νέος δὲν ἠθέλη νὰ προσπέσῃ τοῦ ἄλλου τὸ θεωροῦσαν ζήτημα φιλοτιμίας. Νόμιζαν ὅτι θὰ ξεπέσῃ ἡ φιλοτιμία τους ἐὰν ζητούσε κανένας πρῶτος συγγνώμη. Κι' ἡ διάστασις ἐξακολουθοῦσε.

Κι' ἓνα παιδάκι—ἀγγελικὴ ψυχὴ—φίλος καὶ τῶν δύο, τοὺς εἶδε χωρισμένους ἄβυσσος, χωρὶς νὰ τὸν περιμένῃ. Στὸ πρῶτο τοῦ ζωγραφισθέντος κατὰ σειρὰ ἀπορίας, λύπης κι' ἀπόφαση. Πῆρε τὸ χεῖρ καὶ ἐνός, τὸν ἔσυρε πρὸς τὸν ἄλλο, πῆρε καὶ κείνου τὸ χεῖρ, τὰ ἔνωσε καὶ φώναξε: «Φιλιώθητε! Φτάνει πιά! μὴ με κἀνεὶ νὰ λυπηθῶ περισσότερο!»

Κι' ἄμεσως—ὡ, παντοδυναμία τῆς παιδικῆς καρδίας!—ἐκεῖ ὅπου δὲν ἔπαισε μαλωμένα καὶ συμβουλὲς μεγάλων, ἐπὶ παρόντων παιδιοῦ ἐνέργησε θαυματουργῶς. Κι' οἱ τρεῖς φίλοι δὲν ξαναχώρισαν.

ΙΩΑΝΝΗΣ Θ. ΚΑΚΡΙΑΝ

ΟΛΕΘΡΙΑ ΕΥΑΙΣΘΗΣΙΑ

Δράμα μονόπρακτο

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ, 10 ἐτῶν } ἀδελφὴ
 ΙΩΑΝΝΑ, 18 ἐτῶν }
 ΑΝΔΡΕΑΣ, 16 ἐτῶν }
 Κος ΜΑΡΒΙΑΝΗΣ, θεῖος τους, 40 ἐτῶν
 ΚΑ ΛΑΤΟΥΡΗ, 50 ἐτῶν.
 Μιά γάτα.

Ἡ σκηνὴ παραστάσει τραπεζαρία. Μὲ τὸ βάθος μεγάλη παραθύρου, ἀπὸ ἃ ὁποῖον φαίνεται μιά ἀκρογιάλι.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Κ. ΜΑΡΒΙΑΝΗΣ, ΙΩΑΝΝΑ, ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ καὶ ἡ Γάτα.

Κ. ΜΑΡΒΙΑΝΗΣ. (βάζει τὸ καπέλο του κι' ἐτοιμάζεται νὰ βγῇ ἐξω)

— Λοιπὸν, Μαργαρίτα, νὰ θυμῶσαι μὴν πᾶς μονάχη στὴν ἀκρογιάλι ὅπου συνηθίζεις νὰ κἀνης.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.—Καλὰ, θεοῦλη μου.

Κ. ΜΑΡΒ.—Καλὰ, θεοῦλη μου, εὐκολο νὰ τὸ λές, μόλις ὅμως ὁ θεοῦλης φύγη, ξεχνῶμε καὶ παραγγέλια καὶ ὑποσχέσεις καὶ προττ... ἂν μὴ πίστευς.

ΜΑΡΓ.—Εἶναι τόσο ὠμορρα στὴν ἀκρογιάλι! καὶ τόσος... σὲ τραβᾷ. Καὶ τόσο διασκεδάζεις νὰ τρέχῃς μὲ τὰ πόματά! Τὰ κωνηγᾷς, σὲ κωνηγοῦν, καὶ γὰρ νᾶς στὸ σπίτι μὲ τὰ μάγουλα καὶ μὲ τὴ μύτη γεμάτα ἀλάτι, καὶ μὲ μιά πετὴ ποὺ νὰ καταβροχθίσῃς ἔλα τὰ γλυκίσματα τῆς Ἀννέτας!

Κ. ΜΑΡΒ.—Ναι, μὰ κάποτε, ἐπιτυχημένο παιδί, τὰ κόμματα σ' ἀρκεῖ ζουν, καὶ σὲ παρασύρουν μακριὰ καὶ θὲ σὲ ξαναφέρνουν πίσω...

ΜΑΡΓ. (χωρὶς νὰ πεισθῇ).—Ναι, μὰ ὅταν κἀνης ἓνα νησάκι, ἓνα ὄριον νησάκι, δὲν ὑπάρχει πιά κίνδυνος.

Κ. ΜΑΡΒ.—Ἐνα νησάκι ἀπὸ ἄ-

μο, ψηλὸ ἓνα μέτρο, ποὺ ἡ θάλασσα τὸ καταπίνει σὲ πέντε λεπτὰ καὶ σκεπάζει καὶ ἄνευ τρία ποδία πάνω ἄπ' τὸ κεφάλι σου! Μὰ ἀρκετὰ εἶπαμε, Μαργαρίτα, δὲν θὰ πᾶς στὴν ἀκρογιάλι χωρὶς κανέν' ἀπὸ μᾶς. (Γυρνᾷ πρὸς τὴν Ἰωάννα ποὺ κἀθεται σὲ μιά πολυθρόνα καὶ φαίνεται βυθισμένη σὲ βραδῆς σκέψεις.) Ἰωάννα, πρόσχε καλὰ αὐτὴ τὴν μικρὴ, γιὰτὶ εἶναι σὰν τὸ χέλι, σπ' γλυστοῦ ἀπὸ τὰ χέρια.

ΙΩΑΝΝΑ (ἀποροφασμένη).—Καλὸ, θεῖτε μου.

Κ. ΜΑΡΒ.—Μὰ τί ἔχετε καὶ φαίνεται ἐπι λυπημένη;

ΙΩΑΝΝΑ. (μὲ δάκρυα).—Γιὰ κοίταξε, θεῖτε μου. (Δείχνει τὴ γάτα ποὺ εἶναι πλαγιασμένη σ' ἓνα μαξιλάρι.) Δὲν εἶναι λυπηρὸ θέαμα;

Κ. ΜΑΡΒ.—Τί εἶναι; μιά γάτα ποὺ κοιμάται;

ΙΩ. (ἀισθηματικῶς).—Μιά γάτα ποὺ ὑποφέρει. Μιά δυστυχισμένη γάτα ποὺ τὴν περιμάζεψα ἐγὼ καὶ εἶναι τόσο ἀδύνατη, ποὺ μόλις μπορεῖ νὰ νουήξῃ τὰ μάτια τῆς!

Κ. ΜΑΡΒ.—Δὲς τῆς λίγο γάλα καὶ θγάλ' τὴν ἐξω' ἔχουμε μιά καὶ φθάσει.

ΙΩ. (κεντηκτικῶς).—Καλέ μου θεῖτε, εἶναι τόσο νοστιμμένη!

Κ. ΜΑΡΒ.—Εὐαίσθητη ἀνεψιά μου, μὴς δι, μιά γάτα κοστίζει ἀπάνω-κάτω μιά πεντάρα τὴν ἡμέρα, δηλαδὴ δεκάοκτώ δραχμῆς τὸ χρόνο. Μ' αὐτὸ τὸ ποτὸν ντύνεις ἓνα μούτσο ἀπὸ τὴν κορφή ὡς τὰ νύχια.

ΙΩ.—Ποτὲ δὲν θὰ βαστάξῃ ἡ καρδιά μου νὰ διαῶξω αὐτὸ τὸ δυστυχισμένο πλάσμα.

Κ. ΜΑΡΒ.—Παιδί μου, ἂν ἡ Μαργαρίτα εἶναι πολὺ ἐλαφρομάλη, ἐὰν ἔχεις ἓνα ἄλλο ἐλαττωμά' εἶσαι εὐαίσθητη εἰς ἄκρον! Καὶ τὸ ἄκρον, βλέπεις, σὲ κανένα πρᾶγμα δὲν εἶναι κηλὸ. Μὴ θέλεις νὰ μιμηθῆς τὴν γειτονισσά μας, τὴν κυρία Λατούρη, ποὺ τὰ χάνει ὅταν ἰδῇ μιά τσουγγρανιά καὶ κλαίει μὲ ἀληθινὰ δάκρυα ὅταν σκοτῶνουν μιά μύγα. Ὅσες γυναῖκες ἔχουν αὐτὸ τὸ φυσικό, εἶναι ἀηδία. Λιγοθυμοῦν ὅταν σὲ ἴδουν νὰ συγκινηθῆς, καὶ ὅμως ἂν τοὺς ζητήσεις μιά ἀληθινὴ ἐπόδειξη ἀρροισίας, δὲν ξέρουν τί πρτα. Αὐτὲς ποὺ λένε μεγάλα λόγια γὰ τὸ τίποτα, καὶ λυώνει ἡ ψυχὴ τους γὰ μιά γάτα, πόση ἀδιαφορία καὶ ἐγωισμὸ κρύβουν μέσα τους!

ΙΩ.—Θεῖτε μου, εἶστε πολὺ αὐστηροὶς γι' αὐτὴν τὴν καϊμένη τὴν κυρία Λατούρη!

Κ. ΜΑΡΒ.—Εὐχομαι νὰ εἶξῃ καλότερα ἀπὸ τὴν εἰκόνα μου. Μ' ἔλα ταῦτα, δὲν τὴν βλέπω μὲ καλὸ μάτι ποὺ ἔρχεται ἐδῶ. Οἱ ὑπερβολὲς τῆς σάρβουσαν, καὶ

ἂν δὲν ἤμουν ἐγὼ, ἡ ψευτοευσαισθησία θὰ ἔπνιγε στὴν καρδιά σου τὴν καλὴ καὶ γυνναία εὐαίσθησια. (Ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΙΩΑΝΝΑ, ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ, ἡ Γάτα.

ΜΑΡΓ.—'Ας δοῦμε τὴ γάτα τῆς! (Στρέφεται.) Οὐί! τί ἀσχημὴ ποὺ εἶναι!

ΙΩ.—(πειραγμένη).—Τί ἔχει νὰ κἀν, ἀφοῦ ὑποφέρει;

ΜΑΡΓ.—Μὰ βέβαια ποὺ αὐτὸ δὲν τὴν ἐμποδίζει νὰ ὑποφέρει, τὸ νὰ εἶναι ἀσχημὴ!

ΙΩ.—Δὲν ξέρεις τί λές.

ΜΑΡΓ.—Δὲ σ' ἐμποδίζω νὰ τῆς δώσης γάλα. Θὰ πάω μάλιστα νὰ σὺ φέρω ἂν ἔχῃ ἀκόμη στὴν κατασάβλα' μὰ δὲν θὰ μ' ἐμποδίσῃς νὰ λέω πὼς εἶναι μιά παληγοτάτα.

ΙΩ. (θυμωμένη).—Εἶσαι μιά κεισματάρτα, καὶ θὰ μᾶρρωστῆσῃς μὲ τίς βλακείες ποὺ λές.

ΜΑΡΓ. (μὲ πονηρία).—'Αν ἀρρωστήσης, θὰ μοιραστής τὸ γάλα μὲ τὴ γάτα σου!

ΙΩ. (θυμωμένη).—Τί ἀυθάδης! Πήγαινε σὲ μιά γωνιά, παληγοπαιδο.

(Ἡ Μαργαρίτα ὑπακούει κλαίοντας)

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΚΑ ΛΑΤΟΥΡΗ, ΙΩΑΝΝΑ, ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ σὲ μιά γωνιά.

ΚΑ ΛΑΤΟΥΡΗ. (εἰσέρχεται σκορπίζει γύρω τῆς μιά δυνατὴ αὐρωδιά αἰδέρος).—Καλημέρα, Ἰωάννα. Μὰ τί τρέχεις λοιπὸν, φαίνεται καταταραχμένη καὶ ἡ Μαργαρίτα κλαίει. Καϊμένη μικρούλα, αὐτὸς ὁ κακὸς θεὸς θὰ τὴν τιμώρησε!

ΜΑΡΓ.—Καθόλου, κυρία, ἡ Ἰωάννα μὲ τιμώρησε, γιὰ μιά γάτα!

ΙΩ. (δραματικῶς, δείχνοντας τὴ γάτα).—Ἰδῆτε, κυρία, εἰτεῖς ποὺ εἶστε καλὰ!

ΚΑ ΛΑ. (γονατίζει μπροστὰ στὸ μαξιλάρι ποὺ εἶναι πλαγιασμένη ἡ γάτα).—Μέγιστε Θεέ! μὰ ἐν, ἔχει πνοή. Τί λές, Ἰωάννα μου, νὰ τὴν τυλίξωμε μὲ ζεστὴ φανέλλα;

ΙΩ.—Νὰ μιά, πάω νὰ τὴν ζεστάνω. (Πλησιάζει τὴν φανέλλα στὴ φωτιά καὶ ξεφωνίζει) Ἄγι!..

ΚΑ ΛΑ.—Τί ἔχεις;

ΙΩ.—Καίγομαι!

ΚΑ ΛΑ. (σὰν τρελλή).—Θεῖ μου! καϊμένη μικροῦ, θὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν τρομάρα μου! (Λιγοθυμᾷ. Ἐνῶ ἡ Ἰωάννα προσπαθεῖ νὰ τὴν συνεφέρει, ἡ Μαργαρίτα, ποὺ δὲν τὴν προσέχουν, φεύγει σιγά-σιγά).

ΙΩ.—Εἶστε καλύτερα, κυρία;

ΚΑ ΛΑ.—Ναι, εὐχαριστῶ, ἀγαπητό μου παιδί, μὰ τρώμαξα πολὺ ποὺ σ' ἔβλεπα μέσα στὶς φλόγες! Τώρα ἄς περιποιηθοῦμε τὴν καϊμένη τὴν ψιφίνα. (Τυλίγουν τὴ γάτα μὲ τὴν φα-

νέλλα καὶ τὴν βάζουν πάλι στὸ μαξιλάρι).

ΚΑ ΛΑ.—Τώρα πρέπει νὰ σ' ἀφήσω, Ἰωάννα' ὁ παπαγάλος μου εἶναι συναχωμένος καὶ πρέπει νὰ τοῦ ἐτοιμάσω ἓν' αὐγὴ. Μὴν ἀνησυχεῖς, θὰ ξαναλῶω σὲ λίγος. (Ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

(Εἰσέρχεται ὁ Ἀνδρέας τραγουδώντας)

ΙΩ.—Σούτ! σουί! Δὲν ξέρεις λοιπὸν πὼς εἶν' ἐδῶ μιά γάτα ποὺ ξεψυχᾷ! Νά, ἡ χοντρή σου ἡ φωνὴ τὴν ἔκαμε κι' ἀνατινάχτηκε!

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Διάβολο, ἔχει πολὺ λεπτὰ νεῦρα, τὸ ζωάριό!

ΙΩ. (νευρικῶς).—Ὡ! ἐσὺ κι' ἡ Μαργαρίτα ἔχετε καρδιὲς ἀπὸ πέτρα' τὸ ἴδιο καὶ ὁ θεὸς μας, ποὺ μοῦ εἶπε κατηγορηματικῶς νὰ πετάξω ἐξω τὸ δυστυχισμένο τὸ ζῷο!

ΑΝΔΡ.—Ναι, ξέρουμαι πὼς δὲν ὑπάρχει στὸν κόσμον παρὰ μιά γυναίκα εὐαίσθητη: ἡ κυρία Λατούρη! Τρέχω νὰ τὴν φωνάξω! Θὰ συνεννοηθῆτε, θὰ δώσετε καμμιά λιχουδιά στὴν ἐτοιμοθάνατη καὶ θὰ τὴν κάμετε νὰ τὰ τινάζῃ πιὸ γρήγορα. Μὰ θὰ ἔχετε τουλάχιστο ἡσυχία τὴν συνείδηση πὼς κάματε τὸ χρέος σας... σὲ μιά γάτα!

ΙΩ. (ἀναπηδῶ).—Ὀυρανέ!

ΑΝΔΡ.—Μὰ τ' εἶναι λοιπὸν; Ὅλοι τινάζονται καὶ κηδοῦν ἐδῶ μέσα!

ΙΩ. (ἀπελπισμένη).—Μὰ φόρισε! Τελείωστε, ἡ καρδιά τῆς δὲν κτυκᾷ πιά! (Ἀρχίζει τὰ κλάματα).

ΑΝΔΡ.—'Ἄλλο πάλι αὐτό! Εὐκόλα τάχεις τὸ δάκρυα! Ἄν τὴν εἶχες ἀναθρέψῃ ἐσὺ, ἂν ἦσουν συνηθισμένη μὲ τὰ χῶδια τῆς, τὸ παραδέχομαι! μὰ γιὰ μιά ξένη γάτα νὰ κλαῖς σὰ νὰ μᾶς ἔχασες ἔλους, εἶναι ὑπερβολικό!.. (Σιωπῇ). Ἐμπρός, ἀφησέ με νὰ τὴν σηκώσω ἄπ' ἐδῶ, θὰ εἶναι πολὺ καλὰ μὲς τὴ θάλασσα!

(Ἐτοιμάζεται νὰ πάρῃ τὴ γάτα ὁ κ. Μαρβίλλης εἰσέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΙΩΑΝΝΑ, ΑΝΔΡΕΑΣ, Κ. ΜΑΡΒΙΑΝΗΣ

Κ. ΜΑΡΒ.—Ποῦ εἶναι ἡ Μαργαρίτα;

ΙΩ.—Ἐκεῖ, στὴ γωνιά ποὺ τὴν ἔβαλα γιὰ τιμωρία, θαρρῶ... (Πηγάζει στὴ γωνία ποὺ ἦταν ἡ Μαργαρίτα). Μὰ! δὲν εἶναι πιά!

(Ἐκ τὸν Γαλλικὸν)

(Ἔπεται τὸ τέλος.) Κ.Γ.ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΒΙΟΛΕΤΤΕΣ

Σεμνά, θειλὰ, δὲ μοιάζετε τὰ ῥόδα, ἐσεῖς, τὰ κρίνα' μέσ' σ' τὴν πυκνὴ σας φύλλωσι, σ' τὸν ἥσκιον, σ' τὴν δροσιά σας, κρυφὰ κρυφὰ, νὰ μὴ σᾶς δῇ οὔτε τοῦ ἡλιοῦ ἀχτίνα, ἀνθίζετε καὶ σβίνετε, πνιγμένα σ' τ' ὄρωμά σας.

A. ΚΑΡΑΒΑΣ

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

μα κηλόα δὲ ἀπολύτως κί· ἐπιτέλεις
 ὁφείδεις· Ἐξάρτα γὰρ τίς ἐπίσημος ἀ-
 εἰς τοῦ Ἀφροῦ παρατηροῦ· Α') Ποῦ
 ἐνός καλὸς συγγραφεὺς δὲν γράφει
 μὴ περιουσία ἐπιμέλεια ἀπὸ φόβου
 μὴ βροῦν ἀπὸ ἔργου τοῦ τίποτα ἐπι-
 λήψιμος ὁ ἀντίπαλος τῶν ὁ καλὸς
 συγγραφεὺς ποιεῖται πάντα τὰ εὐχα-
 ριστῆ ἂν ἑαυτοῦ τοῦ, τὰ γράφει πρῶτα
 καὶ τὸν ἄλλοιων πρῶτα σὺν ἴδιον
 καὶ τότε ἄλλοιων ἔδωκεν· Β') ἀπὸ
 εἰς οὐσὴν· καὶ τὸν ἄλλοιων ἔχει
 κί· ἐξαιρέσεις· Γ') Ὅχι· μεγάλοι
 κριτικοὶ κατηγοροῦσαν πολλὰ φράσεις
 ἐνὰ ἔργο, χωρὶς ὅτι ἴδιον, τὰ εἶναι
 ἱκανοὶ τὰ κάμουν οὐτε καλότερον, οὐ-
 τε πῶν ὄμοιο· Δ') Ἐξεί μερικὴ ἐ-
 φρομοῦ· Π· χ· ἕνας καλὸς ποιη-
 τῆς μορεῖ τὰ γράφει κί· ἐνὰ κακὸν
 ποίημα, τὸ ὁδοὶ δηλαδὴ τὰ βγαλῆ
 ἀγκάθι· μὴ ποιεῖ ἕνας κακῶς, δὲν
 μπορεῖ τὰ γράφει ἐν· ὄμοιο· δηλαδὴ
 δηλαδὴ ποιεῖ τὸ ἀγκάθι δὲν μπορεῖ
 τὰ βγαλῆ ὄδο· Ναι, ἀλλὰ ἕνας κα-
 λὸς ἀνθρώπος μπορεῖ τὰ γράφει
 ἐνὰ κακὸν ποίη, κί· ἀπ' αὐτοῦ πόλι
 ἀποκοπή ἕνα καλὸ ἔργον· Γ' αὐ-
 τὸ λέμε· ἀπὸ ὁδοὶ βγαίνει ἀγκάθι
 κί· ἀπ' ἀγκάθι βγαίνει ὄδο·— Ἐ-
 χος πλάγιος Δέξια· Νουσιμώτατο
 καὶ καλογραμμένο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅθεν ψευδώνυμοι ἐγκρίνεται ἡ ἀ-
 νανοδοῦται, ἂν δὲν ἀνοδοῦται ἀπὸ τοῦ
 δικαιοφύματος, ὁρ. 2. Τὰ ἐγκρίνεται ἡ
 ἀνανοδοῦται ἰσχύουν μετὰ τῆς 30 Νο-
 εμβρίου 1870. Ὅσα ἀνοδοῦται ἀπὸ
 Α' ἐγκρίνεται εἰς ἄρθρα, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ
 εἰς κορίτια].

Νέα Ψευδώνυμα: Πανελλήμιος
 Ἐλευθερίας, κ. (ΟΘ), Μανρωτομά-
 τῆς, ἂ. (ΔΕ). Νεσὸς Ἐπιτομῆς, ἂ.
 (ΔΘ). Βενίμιος, ἂ. (ΔΠ). Μίλλου-
 σα Καλλιτέχνης, κ. Πολιτικὸν Ἐπιτομῆ,
 ἂ. (ΔΣ). Ἀνεμῶν τῶν Βοιωτῶν, κ.
 (—). Ὁμοιοῦ Ἄδρα, κ. (ΙΖ).
Ἀνανοδοῦται Ψευδώνυμων: Ἀν-
 δριώτιμο Ὁμοιοῦ, ἂ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἑσὸς 3 τὸ πῶν προτάσεις ἀπὸ 50
 διὰ τὸς ἀριθμοὺς 10 ἀπὸ 1 ἕως 50.
Μ. Μ. ἐπιτομῶν ἀνατομῶν:
 ὁ Ἐπιτομῆ μετὰ Νεσίου, Ἀριεῖ,
 Ἀραπάκι—ἡ Χρυσὴ Ἀκτίς μετὰ Νεσίου,
 Λόδο, Γιαν. Ἀπόδο, Μεσοφίαν.
 Ἀκτ., Ἀνδραστ., Γελοιοφῶν, Ἀν-
 τιστοφῶν, Σφουγγαροῦ—ἡ Ἰουδί μετὰ
 Ραβερμάρο, Ἰάν. πρὸ Τρομῆ, Ἀρα-
 Λοῦπ.—ὁ Τόμοσ μετὰ Σανθ. Μαρκῆς,
 Ἀληθ. Ἐλληνοφῶν, Σέρ Ραβερμάρο,
 Ἀραπάκι, Ἀραπάκι, Βεατοῖς.—τὸ
 Χάρι τῆς Γραφῆς μετὰ Κεραλλ. Ἐπί-
 τῆν, Τελε. Νησιωτικῶν, Δευκίαν.—ἡ
 Στεφύλλο μετὰ Ἀραπάκι, Ἀκτίς Βελ-
 βενδοῦ, Ἀνδραστον, Δεῖνα, Ἀρρωστῶν
 Πανόλι, Φιλοπότι, Ἐλληνοφῶν.

Ἡ Διδασχία ἀσπάζεται τοὺς
 φίλους τῆς: Θ. Θ. Νεσ. (παιδαγω-
 γικῆ, ἀλλ' ἀκατάλληλα γὰρ τῆ ἑπι-
 πλάσι εἰς τὴν ἐποχὴν) εἶναι πα-
 λαίου καιροῦ καὶ ῥυθμοῦ· οἱ σημερινοὶ
 ποιηταὶ, καὶ γὰρ παιδιὰ ἀκμήν, γρά-
 φουν ἀλλοιούτικα) Φηγοβόλον Γιάν-
 νον (ἔχει καλῶς) Μιγισσία (τὰ μὲν
 τῶν στείλεις, ἔταν θὲ προκηρῶν Ὁμο-
 γωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν ἀσπάζεται)
 Ἰδαῶδη Καρδίαν (πέτῆς, ὅτι ἂν
 σπείρη, προφθαίνει) Σβέντζον (τὰ
 τὸ διαβάσει καὶ ὅτι γίνεται τὰ τὸ
 κάμω) Δουλιαν Ἀμρο. (ἔλαβι)

Ἀνδριώτιμο Ὁμοιοῦ (χαίρω
 πῶν τὰ ἀποφάσεις) Βασιλίαν
 πῶν Δουλιαν (τῶντι, εἰς τὸ 19ον
 φύλ. κατὰ λάθος ἐδημοσιώθη πρότασις
 σου πρὸ ἀνατομῆς Μ. Μ. ἐνὶ εἰς
 σταλῆ ἀπὸ τὸ Ἀνδριώτιμο Ὁμοιοῦ)
 τῶν, ἂν σου στείλουν τετράδιον, εἰτε
 τὰ ἀποφάσεις, εἰτε τὰ ἐπιτομῆς, ὅ-
 πως θέλεις) Μακεδονικὸν Ἰδαῶδη
 (τοῦ τὰ εἶπα καὶ ὁ ἐξαιρέσει πῶν)
 Μεγαλειῶν τῆς Νυκτῆς (ἔσταλξ, πα-
 ροιστικῶ) Ἐλευθερωτῆν τῆς Πα-
 τριδος (ἔλαβα, ἐξαιρέσει ναι, μπο-
 ρεῖ) Ἀστέρα τῆς Ἐλλῆδος (γιατὶ
 τὰ ἀποφάσεις) ὁ ἄνθρωπος ἐπι-
 κρίνει ὅτι τὸν συμπεριεῖ καὶ αἱ τελευ-
 ταῖαι· ὁ ὁρ. εἰς τὴν ἀνατομῆν σου)
 Ἀνοστ. Ἀναστασιου (μὴν ἀνοδοῦται
 κί· ἐγὼ δὲν δημοσιώσω τέτοια) Ἀν-
 δριώτιμον (ἔχει καλῶς) Γιάννην Ἀν-
 δριώτιμον (σήμερον) Κοσιῆν Ἀντι-
 (αἰ 18 ὅ τῆς Μ. ἔληφθησαν ἐξαι-
 ρητικῶ) Σαῖθην Ἐλληνοφῶν (ἔ-
 σταλξ) Ὁμοιοῦ Νησιωτικῶν (ἔ-
 σταλξ) Ὁμοιοῦ Ἐλλῆδος (ἔλαβα ἐξαι-
 ρητικῶ) Ἀιολικῆν Ἀκτίς (χαίρω τὸν
 ἔγινες καλῶς) Κῆρα τοῦ Ἀγαίου,
 Ἐλληνοφῶν, Στεφύλλο τῶν
 Ἀσπάζ, Φρονοῦ τῆς Ἐλλῆδος
 κλπ. κλπ.

**Ἐλευθερωτῆν τῶν Ἐλλῆδος,
 Τελετῶν Παλιῶν, Ἀρρωστῶν,
 Κυανόλευκον, Γιάν τῆς Ἐλλῆδος
 Φιλοφῶν, Ναυτοφ. τῆς Κῆρας,
 Κεῖναι Κοσιῆν, Τόμοσ (ἔλαβα, ἐξαι-
 ρητικῶ).**
**Εἰς ὅσα ἐπιτομῆς ἔλαβα μετὰ τὴν
 4 Μαΐου ἀναπλήρω εἰς τὸ προσεχές.**

**ΤΟΜΟΙ
 ΤΗΣ ΔΙΔΑΣΧΙΑΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ**

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893)
 ἀπὸ τοῦ ἐκδοθέντος 24 τόμοις
 ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἔξης
 δέκα: 1ος, 5ος, 7ος, 12ος, 14ος,
 18ος, 19ος, 20ος, 21ος καὶ 24ος.—
 Ἐκαστος τόμος δραχ. 5, ταχυδρο-
 μικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ.
 5,30 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ
 δρ. 5,60 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1919)
 ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
 μοι, 26 ἐν ὅλῳ.—Ἐκαστος τόμος
 ἀρραφῶς δρ. 15 καὶ ραμμένους δρ.
 17. Ταχυδρομικῶς τέλη ἐκαστοῦ
 τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τι-
 μὰς: διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν ἀπὸ 50
 ὁ ἀρραφῶς καὶ δρ. 1,50 ὁ ραμ-
 μένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ.
 1,50 εἰτε ἀρραφῶς εἰτε ραμμένους.

**ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΔΑΣΧΙΑΣ",
 ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΝΙΑ ΚΑΙ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ
 ΔΙΑ ΒΑΡΙΑ ΚΑΙ ΟΜΟΓΕΝΕΙΑΣ**

**Ὁ Ὁμοιοῦ τῆς Ἀπόδο μετὰ (60
 εἰκόνας) δρ. 8 καὶ ταχυδρομ. δρ. 9.
 Τὸ Ὁμοιοῦ τῶν Ὁμοιοῦ (μετὰ 20
 εἰκόνας) δρ. 6 καὶ ταχυδρομ. 6,50.
 Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν (ποίη-
 ματα) δραχ. 3 καὶ ταχυδρομ. 3,30.
 Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομῆδια)
 ἕκαστον δρ. 0,50 καὶ ταχυδρομ. 0,55
 Πρὸς ὁ Νικίον (μετὰ 24 εἰκό-
 νες) δρ. 6 καὶ ταχυδρομ. δρ. 6,50.
 Ὁ Ἰσχυρισμῶν (μετὰ 24 εἰκό-
 νες) δρ. 6 καὶ ταχυδρομ. δρ. 6,50.**

ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ
 οἱ προβλεπτικοὶ ὡς φροντιστῶν
 ἀπὸ τῶν, τὰ ἐφοδιοῦται μὴ τὸ
 μου τῆς «Διακρίσεις» καὶ τῆς
 «Βιβλιοφῶν» πρὶν ἐξαπλήθουν
 καὶ ἄλλοι ὅπως ἐξηγήθησαν ὡς
 τῶρα πολλοὶ, καὶ πρὶν ἀποφάσεις
 περισσότερον, πῶν καὶ αὐτὸ εἶναι
 πολὺ πιθανόν, ἀπὸ τοῦ χαρτὶ ὁλο-
 ἐνα ἀκριβαίται καὶ τὰ τυποτικῶ
 δλοένα ὑπὸνται.
 Οἱ προβλεπτικοὶ ὡς φροντιστῶν
ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 187ου Διαγωνισμοῦ
 Ἀσπάζ Μαΐου—Μαΐου. Αἱ λύσεις
 δεκταὶ μετὰ τῆς 9ης Ἰουλίου, ἀλλὰ
 καὶ πῶν τῆς ἀποφάσεις ταύτης
 ἐπ' ὅσων δὲν ὄν ἔχουν ἀκόμη δημο-
 συτῆ ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων
 φύλλων.]

326. Ἀετῆρος
 Τοπικὸ ἐπίσημο
 Μ' ἄγρο θεοῦ
 Βόλιε σὴ γραμμῆ.
 Κί' ἀπ' αὐτῶ—τὶ ἐκλήξι!
 Ἄλλο ἔξο μικρὸ
 Βγαίνει σὴ στυμῆ.
 Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Πανελληνίου Ὁμοιοῦ
327. Στοιχειοφῶν
 Τὸ πῶ βγάζω τῶν; ὁ λόγιος
 Ἄπ' τὸ τῆς; θὰ κοιτάξῃ
 Πῶς ἀρραφικὸ θὰ γίνῃ
 Κί' σὸ ὕψθ θὶ κατέξῃ.
 Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Ἰδαῶδης Ὁμοιοῦ
328. Μεταγραμματισμῶς
 Ἀρχαῖος ἦσαν στρατηγός
 Κί' τὸ δόξ μου μεγάλη
 Μὰ κάποιε μὴ ἀλλάξαι
 Μὲ ὄλο τὸ κεφάλι
 Καὶ μ' ἔκαμαν μισάνθρωπο,—
 Ἄλλὰ γνωστὸ καὶ πάλι.
 Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἐσωτερικοῦ Ὁμοιοῦ
329. Στοιχειοφῶν
 Εἶμ' ἑλληνοφῶν
 Ὅπως δίχως κεφαλῆ
 Καὶ μετὰ ἄλλα γῆ,
 Μὰ κατῶναι καὶ κεφάλιν,
 Ζῶν, ἀνθρώποι, τρεχοί.
 Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Κέντρο τοῦ Ἀγαίου
330. Δικτυοῦ

1.	*	*	*	*	*	*	*	*	*
2.	*	*	*	*	*	*	*	*	*
3.	*	*	*	*	*	*	*	*	*
4.	*	*	*	*	*	*	*	*	*

Πρῶτη—πρῶτη μὴ χώρα
 Ἀπ' τῆς Στερεῆς Ἐλλῆδος
 Τρίτο ἕνα βουνὸ ἄρατο
 Κί' οὐτὸ πάλι ἑλληνοφῶν
 Ἐνας θέρος Ρομαλιώτης
 Πάει σὴν τεταρτῆ ἄρατο
 Ὅλα ἑλληνοφῶν... καὶ ἕνας
 Μ' ἕνα Κράτος ἐξήρθη
 Γὰ στυμῆ τῶν ἐπιπλάτων
 Ἄλε κί' ἐξήρθη εἰρήνη,
 Κί' ἔτσι ποιοφῶν ἄρατος
 Τὸ Δικτυοῦ τὸ γῆν.
 Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Μεσοφίαν τῆς Ἀκτίς
331—335. Μιγισσίας Σύνθεσις
 Τῆ ἀνατομῆ δὲ συνεχῶν γραμ-
 μάτων ἐπίσημο; τῶν κατέβη ἔξω, ὅτι
 ἐνὸς μοιολογικοῦ συνδέσμου, πάντοτε
 τοῦ αὐτοῦ, τὰ σχηματιστῶν ἄνω ἀνα-
 γραμματισμοῦ εἶσαι τόσοι λέξεις:

**Κόδοσ, Ἰρις, κόδοσ, ἴρις, ἐπὶ
 Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Κέντρο τοῦ Ἀγαίου
 336. Ἐπιτομῆ
 ΧΟΟΥΝΡ
 ΦΙΟΥΔΕ
 Μόλις τὴν ἀντίση;
 Ἀμέσως θὰ τὴν ἄρατος!
 Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Μακεδονικῶ. Ἐστάλη
337. Φρόδο—Μίγισ
 Ὅτι—ἔλαβεν—τὸν—ὁμοιοῦ
 Ἐστάλη ἀπὸ Χαροῦ. Π. Κοροφῶν
338. Ποικίλη Ἀρρωστῆ
 Τὸ πρῶτον τῆς πρῶτης τῶν ἀνα-
 τῶν ἀποφάσεις, τὸ δεύτερον τῆς ἐπι-
 τῶν, τὸ τρίτον τῆς τρίτης; καὶ ὅτι
 κατέβη; ἀποφάσεις Κέντρον:
 1. Ἀνοδοῦται τῆς Ρώμης; 2. Ἀ-
 ρρωστῆς; 3. Κρότος τῆς Ἐπύρω
 4. Πόλις τῆς Γαλλίας; 5. Βασιλεῦ
 Ἀραπῶν; 6. Ἦρος τοῦ 21.
 Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Ἀνατομῆς
339. Φωνητοφῶν
 Ἄρ—ἔλαβεν—τὸν—ὁμοιοῦ
 Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Κέντρο τοῦ Ἀγαίου
340. Ἰρις**

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσπάζ, τοῦ φύλλου
 180. Ἰκάνον (εἰκόνα, ἰαν.)—181. Πῶ
 ὄμοιο (μὲ, εἰ.)—182. Χάος—Χίος—183. Ἡ
 ἰατρία.
 124. ΒΟΡΕΙΟΣ 125. Ὁμοιοῦ—ὁμοιοῦ
 ΚΟΥΡΕΥΣ—ὁμοιοῦ (ὁμοιοῦ)
 ΑΙΟΛΙΟΣ—ὁμοιοῦ
 ΟΡΥΖΙΟΝ—ὁμοιοῦ
 ΦΙΛΗΜΩΝ 126—180. Δικτυοῦ
 ΟΡΑΤΙΟΝ Η: Μ' ἔλαβεν
 ΙΑΚΩΒΟΣ Μ' ἔλαβεν, καὶ
 τὸς κῆ ποῦ

Ἡ ὁμοιοῦ τῆς 131. ἈΘΗΝΑ (Ἀσπάζ)
 Ὁμοιοῦ, Ἦρος, Νέος, Ἀρρωστῆς—18
 Ἀσπάζ ἀποφάσεις ἐπὶ ἀπὸ μὴ πῶν
 183. Ὁμοιοῦ τῶν ἐπὶ ἀπὸ μὴ πῶν
 τὸ ὁμοιοῦ (ὁμοιοῦ—ναὶ—ἔλαβεν—ὁμοιοῦ)
 —184. Ἡ ἀνατομῆ εἶναι κλειστῶς κί
 χροῦν.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Κ'—179]
ΠΟΙΗΤΙΚΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ "ΜΑΧΑΒΑΡΑΤΗ"
 (Ἀποτελέσματα)
 Ἐξαιρέσεις: ΛΕΩΣ ΚΑΡΔΙΟ, Με-
 σπείρη, Ἀσπάζ Λοῖτος, Γε-
 λάσιος Ὁμοιοῦ, Ἀγγελοῦ Ἐπι-
 τομῆς, Ὁμοιοῦ τῆς
 Ἐλευθερίας κί' ἄλλοι... Τοῦς ἐξαι-
 ρητικῶς γὰρ τὴν ἀγάπῃ τοῦς καὶ γῆ
 τὰ καλὸ τοῦς λέγει.
 Βράβεβα τὸ ὄμοιο Χαροῦ, σπῆ
 ἔμπνευσῆ τοῦ εἰσατομῆ...
 ΜΑΧΑΒΑΡΑΤΗ

ΜΑΧΑΒΑΡΑΤΗ

(Κ'—180)
**Ἡρωῖς Ἐλληνοφῶν Βαροῦ,
 Ἡ Μαριαγιάθη (ἐνομοιοῦ), Τελετῆ
 Ἀσπάζ, μετὰ ἀνακαλύψαι, λέξαι, Νε-
 νόσι; Γιαννάκι; Χρῆ**

ΤΡΕΧΑΡΥΠΕΥΟΠΟΥΔΟΣ

(Κ'—181)
"ΝΙΚΗ"
 Ὁμοιοῦ τῆς ἰδρυθεῖς ἐν Ἀθήνας, σπῆ
 διδόνται «Διακρίσεις» καὶ ἰσοφῶ-
 ρεῖν ψευδώνυμοι. Πηροφῶν: Γ.
 Ρῶτα, Σοφοφῶν 58, ὄμοιο 9—13
 Καταλάβετε τὰς καλὰς θέσεις. Ἐπιτομῆ
 ἀνατομῆς. Ἀρραφῶν τῆς πρῶτης
 Μίγισ Ἀρρωστῆ

(Κ'—182)
**ΓΟΡΓΗ ΨΑΡΟΠΟΥΔΑ, ἐπιτομῆ
 Ἦρος τὰ εἶναι ὁ γῆμος τῆς ἀπὸ τῆς
 σου. Σὰν τῆς γράφῃς, πῶς τῆς πῶν
 ὁμοιοῦ μετὰ ἀγάπῃ. ΡΙΖΕΝΤΑ**